

ACC. N.R. 1891

Landskap: Härjane

Upptecknat av: Albert Nilsson

Härad: Fjärestad

Adress: Lund

Socken: Fjältofta

Berättat av:

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Register. I-II

Skriv endast på denne sida!

58 sid

1891

LUNDSS UNIVERSITETETS
FOLKMINNESARKIV

Upptecknat efter av

Sven Göransson, Albert Nilsson
Häggenäs, Fulltofta s:n, sommaren 1928.

Registers.

Sid. 1-2 Brystning och bygdegille.

" 3-10 Historier om väckeböten

11 Flygande drake

12 Fågellinring

13 De dödas julotta

14 Gustabloss

15 Gransire

16 Gård på guldstötter

17 "Flarrevinga"

18 Jul, Halm på golvet.

19 Lappskädd genom "Noeas hundar"

20 Siktning

21 Lindom

22 Tyse

23 Majning förlise

24 Masa

25-28 Masa och manus.

1891

LUNDs UNIVERSITETs
FOLKMINNEFARKIV

II

- Sid. 29 Midvinters
30 Midvintersbal
31 " majdäng
32 Nischen
33 Nyårsjenna
34-35 Ormskatten
36 Sista kärren
37 Sjön blommor
38 Sjöråsen
39 Sten på goldstolpar
40 En svart hund
41 " "
42 Trillingadåtar
43 Staffansrit
44 Vären vid "bygdestuen"
45 " " "
46 Årets spel
47-58 Histories om Sven Orre

1891

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Sven Göransson är 82 år gammal ,men ännu
kry och frisk.Han har ett utmärkt humör
och det är ett sant näje att höra honom dra
sina historier,självupplevade eller erhållna
först i andra hand.Han har en livlig fantasi
och han tror blint på alla folktrots gestalter .
Han har under många år bott på Nunnäs som
fiskare och han var endast tio år gammal ,
då han kom till orten.Ringsjötraktens
traditioner har han därför i gott minne.

Brytning och "brydegille".
Allra längst tillbaka i tiden var det både karlar och fruntimmer, som hjälptes åt med brytningen, men sen blev det bara karlar. Man hade endast den s.k. "torresan" som gjorde brydestuan i ordning och så en piga från gården, som hjälpte henne. Men till att bryta var det endast karlar. Man hade mat med sig vid brydestuan den s.k. Brydemaden, och den bestod av bröd med ost, smör och äggakaka och så brännvin så mycket man ville dricka. Brödet var runda kakor, som man delade i fyra delar och så fick var och en sådan bit.
Då man hade slut på ~~ÅKE~~ arbetet samlades man

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

hemma på gården till "brydegille". Och då hade man alltid
riktig gillesmat. Man fick ost, smör, kött och risengröt
och så brännvin förstäs. Efteråt fick man sen brännvin
och kaffe. Till brydegillet samlades både pojkar och flickor
och där dansade man också till en bit utåt natten.

LUND UNIVERSITETS
FOLKLIVSMUSEIUM 1891

3.

Bäckahästen.

Nere till Åkes' i Häggenäs såg man ofta
bäckahästen. En gång kom han och gick utvärs iganom
stugan, då de låg och sov. Ty han kunde förvandla
sig hur han ville, det var bata det att han alltid
hade en hästafot. Den kunde han aldrig bli av med.

Gåme
Drösta Ed.

Gedoflä-Sa

1891 LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNE

Bäckahästen.

Det var en gång fiskaren Jöns Nilsson borta i
Sätofta, som hade vatt borta hos fiskaren i Fulltofta.

Det var på vintern, när det var is på sjön, och han gick
på isen hemvägen över sjön. Då fick han se en karl, som satt
en god bit ifrån honom på en glindersläde och pilkade.

Och han skrek på honom flera gånger, men han tycktes inte
höra och ju närmare han gick desto mer gled den andre undan.

Då blev Jöns Nilsson till slut förbaskad på att gå efter
honom, för han var lite full, och så skrek han till den andre:

"Dra du åt helvete mä de din satan!" Men då fick han sej en

smäll, så att han fick ett stort hål tvärsigenom kinden, och
han fick gå med det länge innan han fick det läkt. Det
var bäckahästen, men om han bara hade tigit stilla och inte
brytt sig om honom, där han satt och pilkade, så hade det
visst inte hänt honom någonting.

1891

Självne
Frästa l.d.
Fulltofta Son

Bäckahästen.

Jag kom en gång, när jag tjänade hos fiskaren i
Fulltofta och skulle gå hem snett över udden här. Och när
jag då kom upp till en stätta, som ligger en bit oppe i
skogen, så höll där en sänjäkla grann ryttare rakt framför
mej. Men då slog det mej presis, att det kunde vara nåt
rackartyg, så jag gick så försiktigt fram, tills jag inte
var mer än några alnar ifrån den. Där stod jag och tittade
på den. Och den var så fin och den blänkte och var så putsad
så. Men jag tänkte: "Jaså, de ä du här håller", och jag gick

G. Thors, Fullm.
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV
1891 Yr. M. Ollson Lund

inte närmare. Och då båst det var så bar det ut i sjön

så att vattnet stod omkring honom. Det var bara bäckahästen

som trodde att han skulle lura mej, men det gick ju inte.

1891 //

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Flygande drake.

Det var en gammal gubbe, som brukade dra omkring här i trakten
förr och slipa räkeknivar, och han brukade alltid säga,
att han så ofta sett draked, HÖMME som flög omkring i
luften så det sprakade och gnistrade omkring honom.

Skåne
Frostahöjd
Fulltofta sn.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Albert Nilsson
Lund

8

Bäckahästen.

Bäckahästen, han höll till här mycket förr i tiden,
men numera tror jag inte, att det finns nåt sånt. Här bodde
fiskaren Jöus Nilsson, och hans töser var ute om kvällarna,
och de blev minsann kyssta av 'nom, för de fick munnar
så stora så ibland.

Skäne.
Motald
Freestappa Sö.

En gång då jag kom ner till Bäckabacken
såg jag vid huvudningen sitta jag se
nämligen egenständigt. Det var ju
som om han höll på att gå ner och
såg låg alldeles spegelblank och stilla.
Och då såg jag se en dos ur bär
med tio vitklädda jumkimmer i, som
lag ut på sängen. Och det var på den
tiden, då det inte fanns några vita bärer
här vid sängen. Jag sprang hem till
Johanna och hon följde med ner till

sjön, men då vi kom ner, så fanns
det ingenting. Det var ingenting annat
än båchakäften, som var nä i jön, förs
han brukade ha sin gång his över noden.
bort till den andra sjön.

Det var en häring, som bodde Fjögöring
här, som hette Hanna Sköld. Hon tog
då si saker snitt från oss. Men vi
gick då till "Slakten" i Espinge och
hon hjälpte oss till sniset. På sätt
som häringen gjorde hon fribi nu
gick ner till stället vid gatan och vände
ut den fisk vi vänt smörs igen. Det var
Slakten som hade ställt hit henne.

Men då hon kom mit förra väst gjorde
hon sig osynlig. Vi såg henne inte
förrän nere vid stället.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

De dödas julotta

Min far och mor talade om, att en gång då de kom ovanligt tidigt till julotta på juladagsmorgonen, så var där alldeles upplyst i hela kyrkan, och det spelades och sjöngs där inne, som om där hade varit riktigt mässa. Men då de kom in, så var där alldeles fullt med döda människor i kyrkan, och då var där en, som sade till dem: "Vad skall de levande bland de dödas ottesång?" Och då skynda de sig ut ur kyrkan igen. Det var de dödas mässa, ty de brukade hålla mässan tidigt på juladagsmorgon innan den riktiga mässan började.

Gastabloss.

Det fanns förr gastabloss, som foro omkring och lyste.

Det var lantmätare, som hade gjort orätt vid mätningarna
och så hade det kommit opp ont av det där och det var det , som
for omkring; Här syntes ofta sånt förr i tiden.

Karl
Thora
Fjelltoft

LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Albert Nilsson

25

Goanisse.

Man brukade sätta knappnålar i trösklarna,
för att inte goanisse och troll skulle kunna komma in
och förstöra någonting.

Och skärtorsdag brukade man sätta stäl i göd-
selhögarna till skydd mot häxorna, som då varo ute och
vändes.

Gård på guld-
stötter

Nere till Nils Måns' i Nunnäs, där fanns spöke
och allt möjligt rackartyg. Där stod gården på guldstötter
varje julafhton.

Och man berättade, att varje gång, som Nils Månsson
kom ut på logen så stod där en lampa i den ena hörnan och
brände, och där fanns då ingen, som hade tändt nära lampa
där.

Härrevingar.

Härrevingar var farliga att komma ut för. Det var en gång en käring, som kom in i en härreving och bäst det var hade hon en tynystan i kjortelen. Det var nåt trollnystan eller sånt, som hon hade fått tag i.

LUND'S UNIVERSITETS 1891
FOLKMINNESARKIV

Jul.

Om jul brukade man ta in halm och stö på golvet,
och sen skulle alla ligga i halmen över natten. Halmen fick
ligga kvar till annandagen, då den togs ut igen.

Jul.
Halm på
golvet

Gående
Texter hos
Folkbokföraren

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

Uppst. av Albert Nilsson 19
1928.
Lund

Lappskåd genom "Noens"
Det var många, som fick lappskåd förr i världen
hundar.

Det var nånting, som man kallade "Noens hundar",
och det var nog genom dem, som man fick det. Min
"kve ga" och en piga till, som hon tjänte tillsammans
med kom ut för det en gång. Men numera finns det ingen-
ting sådant för åskan har nog förstört det.

LUND'S UNIVERSITETS 1891
FOLKMINNESARKIV

26

Likbärning.

Då man bar de döda till kyrkan förr i världen, bar man dem på s.k. liklakan, som varo långa/5-6 alnar/och hade vävts enkom för detta ändamål. Sen var man olika många till att bära beroende på hur lång vägen var till kyrkan. Ibland var man två och ibland tre bärlag.

Hans
Fröde
Fulltofta
År 1928

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891:21

Lyra S:5 Abb Melbom
Pär och Sven Götaawson

Lindormar.

Lindorm

Förr fanns det gott om lindormar, och de var mycket farliga. Det fanns en nere vid Lund, men numera finns det visst inte några. "Lengormar", de var vita och stora och tjocka som en lärben åtminstone. De höll till inne i ihåliga lindar, och när någon kom förbi så tog de dem och drog dem in i trädet.

Lyse.

Det var mycket vanligt förr, att man helt enkelt
hade en lertallrik med lite trani, och i den lade man så
en veke av lingarn, och så fick detta utgöra den enkla
belysning man hade råd att hålla sig med.

Majning för lik

Då man majade för lik, vilket man alltid gjorde, då man ville visa någon, som var död heders, brukade man strö med finhackat eneris över hela vägbanan utan några mönster eller andra extra prydnadet.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNEÅRKIV 1891

Det var en jäng en pigga som förföljde Maria
på ett ställe. Det visst det var en knall
reste hon sig och så remlade klämmingen
or komme så hon blev med natten och så
förrann hon. Hon var mer och hemmes
men hade kapat igenom en "filakem"
innan hon fittde hemme.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 1891

Frantimmer som varo maror
eller hustrar, som varo varabas made
och varats
blit det frå att deus mos made tunt
sej dant åt. Det var en hel del frantimmer,
som bakhade taga en "jölahamn" och dölja
opp och krypa igennom frå att de skulle
få en liten fölssning, då dom var med
bam. Och de barnen, som sen fästes, de
hbt mara eller varats.

LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 1891

Det var en gång en, som var gift Maria och
med en mera man han visste inti marats
omst. Men så en gång skulle de ut
och ligga ihop hör, och då sade han
till honom: "Om det nu skulle komma
en hand till deg på fästet så ^{stöck} sägg
inti utan bara sta!" Och han lovade
hemme att han inti skulle stöckas. Och
när den handen kom så tegnep han att
det var hans hustru och då sade han: "Eri,
du är en mara!" Och då blös han för här.

att vara det lange. Men om det var
nägt, om var led, om men sade si
till så kunde den säga: "Ja, då han da varit
så lange som jag har varit." Och då
blev den andre man ellers märkt.

Det fanns maror förr och de brukade alltid platta hästarnas man, så att den var alldeles möjlig att få upp. Jag tjänade en gång hos en bond ur honom red maran varandra natt. Men om man bara kallade dem vid namn, så lät den bli. Hans levande brukade alltid kalla honom vid namn, då hon hörde honom stöna och då släppa maran honom.

Skåne
Gästrikland
Västergötland

Uppförts av Axel Nilsson
und

Midsommar.

Om midsommar brukade ungdomen samlas på olika platser och roa sig med dans och annat. Majstång hade man inte för längre tillbaka, men sen brukade man ha en sådan. Den var en hög rak stång med tvärslå och klädd med grönt och blommor. En stor krans hängde uppe i toppen och på tvärarmarna hängde en eller två på varje arm.

1891

Skane
Frostet
Fulltofta

Uppmärkt av Axel Wiktor
Lund

49

Midsommar.

Om midsommar brukade ungdomen samlas på olika platser och roa sig med dans och annat. Majstång hade man inte för längre tillbaka, men sen brukade man ha en sådan. Den var en hög rak stång med tvärlå och klädd med grönt och blommor. En stor krans hängde uppe i kroppen och på tvärarmarna hängde en eller två på varje arm.

T.K.
Första hd
Svartofta

Uppl. Albert Nilsson, Lund, 1891

30

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Mis sommar.

Man har även brukat tända eldar kring sjö om mis sommar
och ungdomen samlades där. Det var stora bål av ris eller
också brände man tjärtunnor.

Bål.

p. (L.)

X
Midsommar.

Majstång

Om midsommar brukade ungdomen samlas ute vid en vägkorsning eller på ett annat lämpligt ställe och resa en majstång. Majstången var en hög stång med tvärträ, klädd med grönt och blommor och med kransar på tvärträna ändar och oppe i toppen. (Se fig.)

Skane
Frästa
Fulltofta

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

33

Matt. Pet. Wiktor

När jag kom hit, då jag Gå med dianna
var liten pojke förra här en gäste, som om nyår.
brukade gå omkring med diannan
om nyår.

1891

34

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Näcken.

Näcken och bäckahästen det var detsamma. Det var en
gång en del skoleglytta som fick se en vit häst och de skulle
ju bevars rida på honom, och ju fler som klev opp desto
längre blev hästen. Men så var där en liten en, som inte
kunde nä opp, och då skrek han ~~XXXXX~~ "Ja! näcker inte opp."
och då försvann hästen med detsamma, för att det var någon,
som nämde honom vid namn det kunde han inte tåla, och när
pojken sade "Ja! näcker inte opp.", så försvann han med
detsamma.

Näcken

Skatter.

ÖHMENX

Ormskatten.

Jag tjänste en gång hos en gammalfiskare vid
västra sjön. Och en gång var jag ute och gick och fick se
en hel del med ormar i ett stenrös. Och då sprang jag hem till
gubben och talade om, vad jag hade sett. Och då följde gub-
ben med mig bort till stenröset, och så tog han någonting ur
fickan och slängde mitt in bland ormarna. Och sen sprang
han mot hemmet allt vad han kunde. Och i stenröset rök det och
small det till så faseligt så, och sen kom det upp en alldeles
vit orm, som bet sej i svansen och rullade efter gubben allt

vad han kunde. Men gubben sprang hem och smällde köksdörren i
efter sig, och precis som han hade stängt dörren, var ormen
på trappan, och då small det till och sen blev det bara en
liten fläck kvar av ormen. Men sen var det gubben, som tog
mej med sig och så gingo vi dit och började gräva efter
pengar. Och gubben hittade en stor kista alldeles full med
pengar, och så fick jag 2 kronor för att jag var med och
fö att jag skulle tiga stilla med att vi hade hittat pengar.
Då var jag ju liten och brydde mej inte om'et och jag begrep
ju ingenting heller, men sen har jag ofta tänkt, att jag
skulle gå till gubben och säga till honom, att han kunde
gott ge mej lite mer, när han hade fått så mycket med pengar
själv;

Tulltofta, Sk. LUND'S UNIVERSITETS
FOLKAMINNESAKTIV

a[m]

I traktén av Tulltofta sista hären
brukade man binda tre band om
den sista hären, som man mögg på
ett åkerfält och den hängdes sedan
bort på lasset då man åtta hem
den. Den kallades alltid "häringen."

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1891

37

Karin
Fröde
Fulltofta

Agnes Albert Nilsson
Dand

Sjön blommar.

När sjön blommar/det gör den vanl. omkring midsommar/
då är det inte bra att bada, ty man kan då lätt bli sjuk, om
man gör det;

“Sjöväsen.”

Man talade om, att man förr i världen kunde få
se många granna bilder nere i sjön. Det hände, att
folk fick se dem, som såg ut alldeles som mäniskor
i vattnet, och de varo så granna så granna? Men
bäst det var vovo de försvunna. Och det var bara i
solnedgången, som man fick se dem.

1891

39

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Sten på guld-

-stolpar.

Nere i Hogåramöllebacken finns en sten, och
om den sade man alltid förr, att den stod på guldstolpar
varje julafton. Det var småfolk, som höll till där.

JUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En svart hund.

Strax ute vid sjön nere vid Nunnäs finns en del flata stenar uppställda, som man påstår vara resta av nunnorna, som en gång funnos där. Vid dessa stenar brukade ungdomen förr i världen samlas och roa sig med dans och annat skämt. En speleman anskaffades lätt och man gav honom kanske en tjugofemöring eller så ungefär.

En gång, då en del ungdom höll på att dansa på denna plats fick man se en stor, svart hund, som stod inne mitt i högen, men då fick minnsann alla bråttom hem och ingen vågade sen dansa på den platsen. Hundens, som man hade sett var svart men han hade en alldeles röd tunga, som hängde utanför munnen på honom.

Den svarta hunden.

Då jag tjänade till Per Pers var jag en gång
ute och gick. Och det var så där så det började mörkna
, och bäst som jag gick där, fick jag se en stor svart
hund, som kom ut från ett sädесfält och sen försvann
igan. Men jag sade ingenting, ty det är alltid bäst
att inte säga någonting, så blir man inte sjuk efteråt.

skatter.

Tvilling a-
stutar.

Här pppe i Häggenäs hade de en skatt, som de skulle
ta och dra upp med ett par tvillingastudia. Och de satte
studarna för, men så var där nån, som inte kunde vara tyst,
för de sade, att hela skatten flög ut i Ringsjön.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS
FÖRFLÖDSESARINNE

1891

Staffansritt.

Staffansritt

Ännu brukar man rida staffan i trakten av Häggenäs
Man rider från gård till gård, och på varje ställe skall
man bjuda på staffansridarna, så att dessa vanligen bli
ganska osäkra i sadeln till slut. Och det händer ibland,
att en häst kommer hem igen och har lämnat sin ryttare
i nån väggrop. Man sjunger en visa:

1891

LUNDs UNIVERSITETTS
FOLKMINNESBARKIVVäsen vid brydestugan.*Väsen vid
brydestugan*

Vid brydestuorna sade man att en hel del otyg höll till förr i världen. Så brydestuorna låg ju så avsides, och där gjordes rätt mycket ont, och det var väl det onda som skulle opp och visa sig ibland.

LUNDs UNIVERSITETS
FOLKAMINNESARKIV

1891

Väsen vid
brydestugah.

Det kunde hänta, att man i Häggenäs' brydestua längt sen folk hade slutat att bryta, kunde höra, hur det bröts där oppe. Där var en sån väldig fart i "brödorna" och man kunde höra, att det gick undan raskt undan. Det var allt möjligt otyg, som höll till på spåna där platser.

Sk.
LUND'S UNIVERSITETTS
FOLKOMNONSEMANTIK
Forska Id.
Forssofta s:a

1891

Uppr. M. Nilsen

Älvehs spel.Älvens spel

Älvens spel, det var bäckahäst och sånt
 där sattyg, som lockade folk. Det spelade så vackert och det
 var ju inte så konstigt, för mäntro sånt där ont det kunde nog
 göra sig vackert för att lura folk. Om man började dansa
 efter älvaspelet, så kunde man inte sluta igen, utan då locka
 det en ut i sjön.

Ss. 47-58.

UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

1891

flisterier om Gran Øre.

GÖTEBORGS UNIVERSITETTS
FOLKLIVINSTITUTSÅR

1891

Sven Owe var alltid över
med studenterna inne i Lund. Si studenterna
en gång, si Sven Owe hade kommit
in till din, hade en hel del samlats
utanför din för att prygla honom, si han
kände hem. Men Sven Owe anade det och
köpte en trösknappar och lade på
träss över staden och den lade han
sig själv salldäng på bottmen. Sen
sopade han runtan hem åttesamman,
si de stod samlade vid vägkanten
för att prygla honom.

1891

LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMARIESÄRKIV

En gång var Sven Owe Sven Owe och
inne i Lund. Där då samlades de studentum
en del hopp studenter samt omkring
honom och chalte till sig på knorn.
För de var allts fristolsade på honom.
"Vä heks din gamla man?" frågade en
av dem. "De kan jag inte säga, förän
jag kommer upp på henne," sätter Sven Owe.
När hon var kom upp, högg han sporsam
i mannen och då saade han: "Kan du inte
ga, fjärla studentahora?" Så fick
de seg en klens igen.

Det var en gång en fin
dam, som dröpte över en å. Så kom dammen.
Eren One gjorde och lyfte på hatten
och sade: "Ach, fröken, jag shall hjälpa
fröken över. Sätt ej bara på mina armar
så shall jag bärja fröken över. Men
när han sen kom mitt i ån, stannade
ham och så sa' han: Ja, nu tår (taras)
jag inte mer, så om jag fröken hjälper
gå land." Så slappet den hemme
för mitt i ån.

LUNDSS UNIVERSITETS
ALDRIGHETSMESANKEV

Sven Owe var en gang inne Sven Owe och
hos en pottemagare i din. Si tåst pottemagen
det var brjude han odröka: "Det tar på
me, det tar på me!" - "Va' tar på de'?"
frågade pottemagen. - "Vätreman,
välrännen," sade Sven Owe. - "Välränn
du ånta in: H-h, "vara pottemagen,
och Sven Owe till att springa omkring bland
alla pottna med pottemagaren efters
som dördé: "Ta fall'en, ta fall'en. Ich
Sven Owe sade också: "Ta fall'en ta fall'en!"
Si ingen röste hem se skulle ta fast.

Sven Owe bodde vid en bro. Sven Owe
Så roade han sig med att taga upp
brobjälkarna och lägga bara pinnen
dit i stället. Den låg han upp : ett
gavelfäste och tillade på och när det
kom män och hände mer i ångest
man : "Nu spolar" orren! " Det var förtäts
bara om "föred" en honom.

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKLIVSARKIV 1891

Sven Öre kom en gång Sven Öre och
ut på stället där han skulle resa till "Släbm"
slan. Det det var på kvällen så
Sven Öre gick in på ett ställe och
frågade om man fick ligga där örs
natten och om man fick dricka en
"vär", om man hade med rej. "Jo,
det fick han ju."

Sven Öre gick in och
trog in "vären" och drack den och
lättade den och gjorde pölsa.
Men en pölsa stoppade han på rej

A 8 1584

immanfrå röken. Sen om snyggen,
när Eron Öre skulle kura sin väg, så
hur till borden: "Nu shall du gå in
i stugan och sätta dej vid bordet och
så shall du slä te gängen i bordet och
säga: 'Vad jag intå vet det får jag veta'."

Ja, borden gick in och
satte sig vid bordet och sade: "Vad
jag intå vet det får jag veta!" Så
fört det var kom prigan in och
så sa' hm: "Du nu väl intå att
jag har legat hos mamen i natt
för töst." Sen fört det var kom
käringen in och så sa' hm: "Du ret
väl intå att jag har legat hos
mamen: natt för kermet?" Sen
köt sitt kom prigan in, så sa' han:
"Far ret här intå, då det är vår

"Vår", som min släkt är nu? *

De skulle borden eftersöka
One, men när han nådde hemom, tog
bara den One upp sin kors och sätta
med släden och han om igen att
vat han kunde, för han trodde,
att den One skulle ej hitta honom.

1891

55

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESÅRGIVNING

Sven Öre brude en gång
en del bönder då de kommit in till
stuga. Han gick omkring till de olika
spisstullen och beställde sin middag
till flera personer. Efterså betalade
han den i försig och gick. Som
träffade han en del bönder och frågade
dem med sig in att samman på
middag. De visade de brude åt sig
dunke Sven Öre reda betalningen
och han bara tog till halften, svarade
han brude, sätta fråga han: "Ja, det

Ae 1539

är väl betalt?" — "Ja, ja, för all
det "sa" snygga som du böckade.

Bänterna blev ju mycket
försörjade, och när dom kom ut
så kom: "Du betalt ju inte!"

— "Ä" sa den One, "bara jag
har till min hatt så är det betalt"

Bänterna tyckte ju att
det var en bra hatt, men de
trodde ju inte riktigt på det.
"Ja, vi han ju gå in på ett ställe
till," tyckte den One.

"Ja, de gick in på ett ställe
till om åt middag.och när de
skulle gå, så tog den One till
hatten igen och det gick på samma
sätt som innan.

Men då ville Bänterna

köpa hattar, från de tyckte att det var
en utmärkt hatt. Men så tyckte
de i alla fall, att de skulle försöka
på ett ställe till för att vara siktigt
säkra. Ja, de försökte ett ställe till,
men det gick på samma sätt där

Då köpte de hattar av
Sven Öre och betalade en massa
pengar för den. Och Sven Öre fick
till och med en mycket finare hatt
i stället.

När sen drabbade ju
bördena prova den där hatten och
då höll de ju på att få slags,
när de inte ville betala. Och till
sist blev de utspurade allihop.

Om den berömda överskogsmän Öres föd
Ören Öres föd berättas det att han
en gång i undes mrd tog sin
hustru och sätte henne på knädet
i en stettaluma så att hon berändes
och föttskall fik han sitt ;
fängelse där han till sitt dö.